

Ririro

De Bloemen van Kleine Ida

Kleine Ida was dol op haar grote neef. Hij vertelde haar altijd de meest schitterende verhalen. Op een dag liep kleine Ida op haar neef af. 'Mijn arme bloemen zijn helemaal verwelkt. Gisteren waren ze nog prachtig en nu hangen alle blaadjes,' zei ze verdrietig terwijl ze het boeket liet zien. Haar neef glimlachte en zei: 'Weet wat het is, lieve Ida, jouw bloemen zijn gisteravond op een bal geweest. Daarom zijn ze nu moe en laten ze hun kopjes hangen.'

Ida dacht even na en zei: 'Maar bloemen kunnen toch helemaal niet dansen?' 'Oh jawel hoor,' lachte haar neef. 'Als wij gaan slapen, komen de bloemen tot leven. Bijna elke avond houden ze wel een bal. Ze springen en dansen dan de hele avond. Hyacinten, madeliefjes, lelietjes-van-dalen, tulpen, alle bloemen mogen meedoen' 'Waar dansen de mooiste bloemen dan?' wilde Ida weten. 'Die dansen in het zomerpaleis van de koning. Zodra de koning in de herfst weer teruggaat naar de stad, trekken de bloemen het kasteel in. Daarom zie je dan helemaal geen bloemen meer in de tuinen.'

'Zou ik de bloemen ook kunnen zien dansen?' vroeg kleine Ida. 'Natuurlijk!' antwoordde haar neef. 'Als je bij het kasteel bent, moet je maar eens door het raam kijken.' Dat wilde Ida wel graag eens zien. Op dat moment kwam de saaie buurman naast Ida en haar neef staan. Hij vond de verhalen die de neef aan Ida vertelde maar helemaal niks. 'Wat maak je dat kind nu toch weer wijs?' bromde hij. 'Het zijn allemaal stomme verzinsels.'

Maar Ida vond het geen stomme verzinsels en dacht de hele dag aan het verhaal over de bloemen. Haar verwelkte boeket legde ze in het poppenbedje van haar geliefde pop Sofie. Misschien dat ze dan beter konden worden. Sofie moest maar een nachtje in de la van het bureau slapen. Toen kleine Ida naar bed ging, fluisterde ze nog even tegen de bloemen van haar moeder in de woonkamer: 'Ik weet wel dat jullie vanavond naar een bal gaan!' maar de bloemen zeiden niks terug.

Midden in de nacht werd Ida wakker. Ze had over haar neef en de bloemen gedroomd. Toen hoorde ze in de verte heel zachtjes muziek. Zo zacht als ze kon sloop kleine Ida uit bed. Ze wilde haar mama en papa niet wakker maken. Op haar tenen liep Ida naar de woonkamer. Wat ze daar zag hield ze niet voor mogelijk. Alle bloemen van haar moeder waren uit hun potten en vazen gekomen en waren druk aan het dansen. Een grote lelie zat achter de piano en speelde de vrolijkste deuntjes. Ook Ida's bloemen deden enthousiast mee. Ze zagen er nu helemaal niet meer ziek of moe uit.

Niet alleen de bloemen dansten. Kleine Ida zag de parasol door de hele kamer springen. Een stenen beeldje maakte de la van het bureau open en daar kwam pop Sofie tevoorschijn. Sofie danste met Ida's bloemen. 'Dank je wel dat we jouw bedje mochten

lenen,' zeiden ze. 'Jullie mogen er nog wel langer in slapen hoor,' zei Sofie. 'Oh nee, zo lang leven wij niet meer,' antwoordden de bloemen. 'Morgen zijn wij dood. Zeg maar tegen Ida dat ze ons op een mooi plekje in de tuin moet begraven. Dan komen we in de zomer weer opnieuw op. Nog mooier dan we nu zijn.'

De volgende dag liep kleine Ida naar de woonkamer. Je zag niks meer van het bal. Ze pakte Sofie uit de la van het bureau, maar de pop zei niks. 'Ik weet wel wat je moest zeggen van de bloemen hoor,' zei kleine Ida tegen haar. 'Het is niet lief dat je niks zegt, terwijl ze zo mooi met je gedanst hebben.' Maar kleine Ida wist toch wat ze moest doen. Ze pakte het verwelkte boeket uit het poppenbedje en zocht samen met haar neef het mooiste plekje in de tuin, zodat de bloemen volgende zomer weer terug konden komen.

